

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Štefánikova 17, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 42 C 42/2009 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2010, postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 115/2011 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 314/2012 a jeho uznesením z 28. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2014 doručená sťažnosť Ing. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Štefánikova 17, Humenné, vo veci namietaného

porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 42 C 42/2009 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2010, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 115/2011 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 314/2012 a jeho uznesením z 28. novembra 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 42 C 42/2009 žalobou domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a určenia, že jeho pracovný pomer trvá voči zamestnávateľovi – žalovanej obchodnej spoločnosti Reca Slovensko, s. r. o. Okresný súd rozsudkom z 8. decembra 2010 zamietol žalobu sťažovateľa a zaviazal ho zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

Na odvolanie sťažovateľa krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 115/2011 rozsudkom z 11. októbra 2011 v celom rozsahu potvrdil rozsudok okresného súdu z 8. decembra 2010.

Sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 11. októbra 2011. o ktorom bolo vedené dovolacie konanie najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Cdo 314/2012. Najvyšší súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 314/2012 uznesením z 28. novembra 2013 odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch v rozsudku okresného súdu z 8. decembra 2010, rozsudku krajského súdu z 11. októbra 2011, ako aj uznesení najvyššieho súdu z 28. novembra 2013.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„právo sťažovateľa Ing. J. J. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 v konaní Okresného súdu Bratislava III. vedeného pod sp. zn. 42C 42/2009 a následne v konaní Krajského súdu v Bratislave vedeného pod sp. zn. 14Co 115/2001 a následne v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedeného pod sp. zn. 2Cdo 314/2012 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 8. decembra 2010 č. k. 42C 42/2009-231.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. októbra 2011 č. k. 14Co 115/2001.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2013 č. k. 2Cdo 314/2012 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III. na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi Ing. J. J. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 313,04 Eur za dva úkony právnej služby (prevzatie veci a porada s klientom a spísanie ústavnej sťažnosti), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaslať k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Júliusa Kvetána... do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súde s návrhom nedoručil rozhodnutia, proti ktorým sťažnosť smeruje (rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu), ako ani splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom, pokiaľ ide o zastupovanie v tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a rozsudku okresného súdu a postupu a uzneseniu najvyššieho súdu. Splnomocnenie pripojené k sťažnosti, kde

sťažovateľ rozsah splnomocnenia vymedzil takto: „vo veci: podania ústavnej sťažnosti vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4C14Co115/2011 v tejto veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky zastupoval...“, nie je splnomocnením spĺňajúcim zákonné náležitosti na zastúpenie sťažovateľa v konaní o jeho sťažnosti.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2014